

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: A vágóhid jobb sarkáról

Forrás:

Bp. Hírlap.

Osztályozás

Tárgy

389.65

Hely

Idő

"1917"

Személy

Bp.

1917. IX. 30.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

A vágóhid jobb sarkáról.

Séta az élelmiszerüzem főtelepén.

Budapest, szept. 29.

Mi öregebb ujságírók, ha régebben idegen előkelőségek tanulmányutra érkeztek Budapestre, előre meg mertük írni, mi mindent mutatnak meg a látogatóknak. A program mindig ugyanaz volt: vágóhid, elevátor, királyi palota, Margitsziget. Hát igaz, nekünk új volt a vágóhid, büszkék voltunk rá, a főkapun ékeskedő két szoborra, a melyek közül az egyikben békés, de ijesztő külsejű dívalyra támaszkodik a pásztor, a másikon meg karikán átfűzött kötéllal próbálja megfékezni a szíjaz bikát az izmos mészároslegény. Azt hittük, másnak is új, a mi nekünk az és hogy mindenkinek úgy örül a szíve a lassu, még csak félve és tapogatózva próbálkozó fejlődés láttára, mint a hogyan a mi szívünk örül. És vittük az idegeneket — a vágóhidra. Akarva, nem akarva végig kellett csinálniuk a programot: vágóhid, elevátor, királyi palota, Margitsziget. Azóta annyira gazdagodott a tanulmányozni valók anyaga, hogy minden téren bőségesen megtalálja a maga látnivalóját mindenki és nem kell senkire sem ráerőszakolnunk a vágóhidat.

És mégis a mióta a háboru tart, idegenek sürün keresik föl éppen a vágóhidat és különös érdeklődéssel tekintnek a hatalmas telepnek hátsó jobb sarkában levő épületlőmegéhez, mert ennek nagy a híre, nagy a nevezetessége. Egy frankfurti világlap nem régen/hasábkon át foglalkozott a vágóhid e jobb sarkával, bennünket szinte megszárazított dicséréssel hívta föl mindenek figyelmét arra a mintaszerű, csodálatos és minden városnak példaként szolgálható intézményre, a mely Budapest székesfőváros könnyebb boldogulására sokszor félreértve, sürün meg-rágalmazva, de mindig a legbecsületesebb igyekezet-

tel, burgön és a viszonyokhoz képest tagadhatatlan sikerrel teljesíti nehéz földadatát. Az idén ott járt a bécsi polgármester, a bécsi városi tanács kiküldöttje, Berlinből a német városok kongresszusának elnöke, a konstantinápolyi polgármester, jártak ott Dániából, Hollandiából (közvetlenül a háboru előtt Newyorkból, Filadelfiából, Csikágóból, Washingtonból, Indianopolisból is) az érdeklődők és tanulni vágyók. A vendégeknyv igen érdekes névsora megörökíti ittjártukat, a bennünket káuzolókat pedig elmondják, hogy mennyire el voltak ragadtatva a látottaktól.

A vágóhid jobb sarkában ugyanis a **Községi Élelmiszerárusító Üzem főtelepe**, gyára, életere van. Mindenki, a ki nap-nap után látja, hogyan écsorognak az emberek a községi élelmiszerárusító bódék és boltok előtt, hallja a sok panaszt innen is, onnan is, a ki tudja, hogy hozzáértők és hozzá nem értők hol őszinte törekvéssel, hol csak nevük emlegettetésének kedvéért egyremásra tanácsokkal szolgálnak a helyzet megjavítására, első pillanatra gunyosan mosolyogni fog és egy kézlegyintéssel próbálja majd elhárítani az üzem dicséretét. Pedig nem addig van a dolog! Mert a ki itt járt, megnézei mindent apróra és végiggondolván e milliós város élelmezésének tengernyi nehézségét, bámulva látja e szőreványos és érdekes gépezetet, annak egészen más véleménye lesz az élelmiszerárusító üzembről és megdöbbenéssel fog gondolni arra, mi lett volna belőlünk, ha a községi élelmiszerárusító üzem nélkül kellett volna Budapesten a háboruban boldogulnunk. Hiszen a legszárazabb statisztikai adatok is az üzem elismerésre méltó munkáját és nagy hasznát bizonyítják. Az üzem negyvenhárom boltban naponta körülbelül nyolcvan-százezer embert szolgál ki, de ezenkívül minden néven pevezendő élelmiszerral lát el na-

ponia hetven intézetet (kórházakat, szegényházakat, népkonyhákat, más népjóléti intézményeket) mintegy ötvenezer fogyasztóval. Ez a rendes napi szolgáltatása, a mihez még különleges földadatok teljesítése is járul, minő például az erdélyi menekültek élelmezése volt. A mult évben közel tízmillió kilogram élelmiszert hozott forgalomba az élelmiszerüzem, a melynek tisztí személyzete ötvennégy ember, száz elárusítóval és háromszáz munkással dolgozik. Erre a nagyszerű fejlődésre hat év alatt jutott az üzem. Megalakulása az 1911. évre esik, a mikor kolbászgyárral kezdte meg működését. Később jött-hozzá a juhús, vad és baromfi, majd a tojás, később a vaj, sajt és más tejtermék árusítása, hogy végül tizenkét ezer darab baromfira berendezett hízalóteleppel bővüljön.

Nem igazságos ember az, a ki alaposan megfontolván ezt a kis statisztikát, nem akarja belátni az üzem megmérhetetlen hasznát a főváros élelmezése terén. És **Folkusházy** Lajos tanácsos, az üzem létesítője, a kinek a szemé rajta van minden részleten, mint a jó gazdák, a mily nyugalommal tűrte a méltatlan támadásokat a háboru kezdetén, mert akkor még nem tudta és nem látta mindenki, hogy a háboru kevesbíti az árut és megnehezíti a megtevő szétosztását is, éppen olyan önérzettel mutathat rá a sikerre, a melynek előrésében igen nagy része van az üzem igazgatója, **Reich** Samu szakavatottságának, kereskedői gondosságának és gazdasági tudásának.

Tegnap délután bejártam a pompás telepet. A legkellemesebben szembetűnő dolog a szinte vakító tisztaság. A műhelyek, a munkások, a földolgozásra váró és már földolgozott anyag, minden, az istálló is, a melyben melankólikusan kérődznek a fővárosnak leülésre vásárolt pompás, hízott bikái és a baromfi-hízaló-telep, a hol egymás mellé és fölfe sürün

389.65.63.1.1917